

1. Великодушна дъщеря.

Въ Китай съществува единъ старъ законъ, споредъ когото трѣбва да се отрѣжатъ рѣцѣ-тѣ на оногози, кой-то са улови въ лъжя. Нѣкой си мандаринъ заслужилъ това наказание, и, кога-то вече щяло да се извърши наказанието, дъщеря му са наела да оправдае баща си. Извели я при царь-тѣ. „Великий господарю! рѣкла тя: за право, баща ми еنے чели наказание-то и трѣба да му са отрѣжатъ рѣцѣ-тѣ. Ето ги! казала тя, като издигнала свои-тѣ рѣце. Тѣзи рѣцѣ, Великий господарю сѣ за злочестий ми татка: тѣ не могатъ да прѣхранитъ челять-та му; и за туй, той ги подлага на строгость-та на законъ-тѣ, за да уварди ония, съ кои-то ще може да прѣхрани и себѣ си, и челядь-та си.“ Императорь-тѣ са смилалъ на тая дѣтинска обичъ и прѣемалъ грѣшния-тѣ.

2. Къщни съвѣтници.

Кажы ни, любезный съсѣде, какъ си вършишъ работата тхѣ, що-то у тебѣ винаги сичко е наредено и сякога има редъ въ къща-та ти? И ний за сѣщо-то са мѣчимъ, трудимъ, мислимъ за туй, що-то и у насъ да върви работа-та добрѣ и се пакъ не трѣва. — Да ви кажа, отговорилъ съсѣдъ-тѣ, азъ самичакъ не бихъ знаилъ, защо става туй, ако да нѣмахъ трима къщни съвѣтници: тамъ сѣмъ длъженъ за сичко. — Къщни съвѣтници? Ами кои са тий? — Куче-то ми, петель-тѣ и котка-та. — Ти са шегувать? — Никъкъ. На да видите. Кога-то някой крадю са примѣква къмъ къща-та ми — куче-то лае; туй ще рѣче: не са прѣзявай, ами си отварай очи-тѣ! Кога-то наближи да съгне — петель-тѣ пѣе; ще рѣче; ставай! Кога-то ще доди драгъ господинъ — котка-та са мие; ще рѣче: пригответи са да го посрѣщнешъ. — А! разбираме какво искате да кажите. Туй ще са рѣче, че за къщно благоустройство са изискватъ три качества; грижа-та, да са превари сичко, кое ни поврѣжда, — дѣятелность въ всячко полезна и добра срѣща камъ ония, кои сѣ добри и ни желаятъ зло-то. — Радвамъ са че ма разбрахте; а нѣкъ са хваля съ къщни-тѣ си съвѣтници, защо-то сякога ми напомнятъ, що трѣба да са прави, другоаче, азъ лесно щѣхъ да забравя това.